

CARTA A LA CIUTADANIA:

Ha sortit publicat en premsa que el passat 13 de novembre, la Comissió d'Urbanisme de Barcelona, que és l'organisme que ha d'aprovar definitivament el projecte de Can Sellarès, va prendre l'acord d'aturar-lo, bàsicament, i entre d'altres, per dues raons: 1) per assegurar-se, la Comissió, que els usos majoritaris de la peça d'equipaments del pla urbanístic siguin esportius; i 2) que quedi garantit l'asolellament i la preservació de la intimitat dels habitatges.

La primera consideració a fer, doncs, és que el projecte de Can Sellarès no és tan bo com des de l'Ajuntament de Viladecans ens volen fer creure, perquè alguna cosa li hauran vist a la Generalitat com per, de moment, frenar-lo. I ens en alegrem perquè volem pensar que probablement ha estat així gràcies a les gestions de l'Associació i també dels partits polítics que ens donen suport (bàsicament ERC i Podem). Es comença a veure, doncs, la feina feta. Però el problema de Can Sellarès és un altre: **un lloc tan emblemàtic i estimat no pot desaparèixer sota un mar de formigó i ciment.**

Remenant per internet hem trobat el blog d'un polític català de pedra picada, del mateix partit que l'alcalde Sr. Ruiz i també, com ell, membre de la Comissió que ha d'aprovar o rebutjar la nova urbanització. I quan com Alcalde parla de la situació de la seva ciutat, hem vist, amb alegria, que **apel·la a la responsabilitat individual i col·lectiva**, en tant que qüestió clau per evitar reviure les situacions doloroses com les que vivim des de fa mesos arran de la Covid- 19; i amb aquest escenari que ens toca viure (segueix dient aquest alcalde) s'ha de **trobar l'equilibri just entre la protecció a les persones i l'impuls als projectes econòmics i de progrés** amb noves formes d'entendre les ciutats. Hi estic d'acord, i també en que s'ha de posar la mirada en **projectes que beneficiïn al conjunt de la societat i permetin millorar la qualitat de vida de la ciutadania amb entorns cada cop més sostenibles.**

Aprofundint en el seu mestratge, en aquest punt creiem que és pertinent fer referència a la **relació existent entre els aspectes ambiental i salut**, que la Comissió Tècnica d'Habitatge i Urbanisme de la Generalitat estableix en el document elaborat el 6 de juny de 2008 sobre "Criteris generals per un habitatge i urbanisme saludables". En aquest document es posa l'èmfasi en el **consens unànim** mostrat pels membres de l'esmentada comissió, de **l'impacte que tenen les polítiques d'habitatge i urbanisme sobre la salut individual i col·lectiva**. Aquell text continua explicant-nos que existeix evidència científica més que demostrada, que confirma que **la salut de les persones** no depèn només dels factors de l'individu com a persona, sinó sobretot **dels factors lligats a l'entorn**. Només cal mirar el nostre entorn. El reconeixement d'aquesta realitat ha fet cada vegada més palesa la **necessitat d'afrontar els objectius de salut des d'una òptica transversal**, i obliga els poders públics a definir l'estratègia política en aquesta línia, remetent-nos a la Declaració de Hèlsinki de l'OMS i del Ministeri d'Afers Socials i Salut de Finlàndia de 2013: "Salut en totes les polítiques". Per tot plegat, els membres d'aquella comissió tècnica (se suposa que els millors professionals en la matèria en aquell moment) van decidir que **la planificació urbanística havia de posar la mirada en la persona i el seu benestar i promoure entorns i hàbits saludables**. I és clar que hi estem d'acord. Qui no podria estar-hi?

Finalment, a l'Agenda Urbana de Catalunya, aprovada pel Govern el dia 4 de maig de 2017, es demana als poders públics que bolquin els seus esforços en **garantir unes ciutats més saludables i sostenibles**, promovent bones pràctiques en arquitectura, tot **protegint el paisatge urbà**, la qual cosa facilita la **cohesió i la integració social**, i crea un paisatge urbà que dona **sentit de pertinença i afavoreix la sensació de seguretat** a totes les persones que hi viuen. D'aquesta manera s'aconseguirà que s'animin a ser físicament actives i **integrar-se i participar** en la comunitat, per fer una ciutat més saludable.

No només som nosaltres que ho diem, sinó que el polítics admeten també que **l'urbanisme ha canviat**. Està clar que és així, però una cosa és dir i l'altra, fer. Veureu perquè ho diem.

Crec que és important fer referència a aquests antecedents amb els que tots, polítics i ciutadans hi podem estar d'acord per fer un crit d'atenció als servidors públics que com a membres de la Comissió d'Urbanisme han d'aprovar o rebutjar el Pla de millora de Can Sellarès, perquè aquest indret que des de l'associació pretenem preservar, és vital per **aconseguir la cohesió i integració**

social, pertinença i salut (en el més ampli significat dels termes) que els poders públics teòricament proclamen.

I això és el que venim pregonant des del primer dia quan vàrem prendre la decisió **d'oposar-nos a la urbanització de Can Sellarès, amb la força de la raó i no amb la raó a la força**. En definitiva, volem Can Sellarès tal com l'hem rebut dels nostres avantpassats, i de la mateixa manera volem transmetre-la als nostres fills i néts, perquè **el sentit de permanència i arrelament al lloc els farà més bones persones**.

A més de les raons filosòfiques i sentimentals, si se'n vol dir així que hem exposat, n'hi ha moltes altres per intentar **salvar Can Sellarès de l'urbanisme desafortat**: 1) el deure de les administracions de **conservar el patrimoni cultural**, més en aquest cas que la finca està declarada com a Bé Cultural d'Interès Local i, per tant, protegit; 2) **la intenció inicial d'ambdós ajuntaments** al comprar la finca de destinar-la, sempre, a **activitats esportives i culturals encara que canviés la seva qualificació urbanística**; 3) **el sentit de l'autorització de compra per part de la Generalitat**, per a us públic exclusivament; 4) **la innecessarietat dels 238 pisos** que hom hi pretén construir, mentre a Gavà i Viladecans hi ha **projectats fins a 10.000 habitatges**; 5) **el lent ritme de creixement** de la població segons estadístiques objectives i que admet sense embuts el regidor d'urbanisme de Viladecans, Sr. Ricard Calle en una entrevista en premsa; 6) **la necessitat, més que mai, d'espais públics**; 7) **els canvis que ha experimentat la societat** en tots els aspectes des que fa pràcticament una dècada es va començar a tramitar la MPGM que llegalitza el pla de millora; 8) la necessitat de **conjuminar salut, urbanisme i paisatge** com proclama la mateixa Generalitat en el document de juny de 2008, etc. Fixin-se si n'hi ha! I tot i així, la urbanització de Can Sellarès tirarà endavant?

La gent de Gavà i Viladecans no volem perdre Can Sellarès. De la mateixa manera com els ciutadans d'El Prat, per exemple, s'oposarien a la demolició d'un lloc tant emblemàtic per ells com l'Artesà; o els vilatans de Puig-reig a la demolició d'una part de la Colònia Can Vidal, avui en franca recuperació; o els de Vilanova i la Geltrú a la construcció d'un nou edifici a l'interior del Parc de Ribes Roges. No s'ho perdonarien, i nosaltres tampoc.

Entenem que la suspensió del pla per part de la Generalitat de Catalunya és una mostra de la feina feta fins ara, però hem de seguir i seguirem treballant per conservar el conjunt de Can Sellarès per destinar-lo a activitats d'oci, culturals i esportives (amb aquesta condició va vendre'l la família Roca) i poder transmetre'l tal com avui les coneixem.

Associació Salvem Can Sellarès.